



TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Llegir el teatre

DECAMERÓ
Fantasmes de la nit,
de Narcís Comadira

XAVIER ALBERTÍ, «Narcís Comadira», pròleg al *Teatre 1989-2020* de Narcís Comadira. Arola Editors – Teatre Nacional de Catalunya, 2020.

Diu J. V. Foix: «Un estil és el resultat d'una creença. Cal, doncs, sortir d'aquesta nit obscura. Ens cal a tots una fe i als catalans no ens hauria de mancar».

De poeta organolèptic a poeta organolèptic. O sigui, de poeta pastisser a poeta gourmet. De poeta amic de les arts a poeta amic i practicant de les arts. De poeta nacional a poeta nacional. De J. V. Foix a Narcís Comadira.

A J. V. Foix li manllevo les paraules *estil*, *creença*, *obscura*, *fe*, *catalans* i *mancar*. Ara miraré de projectar-les sobre el meu admirat amic Narcís Comadira.

ESTIL: En la persona Narcís Comadira tot és tria, memòria i significació connotada. La seva indumentària és fruit d'una selecció pensada de materials, colors i textures combinades amb el risc de la paleta d'un pintor oníric. Les



seves ulleres sempre diuen que sí, conseqüència d'un moviment compulsiu de la musculatura del seu triangle fònic que troba al nas el trampolí de la seva afirmació òptica, gairebé sempre amb els subratllats acústics de l'escuragoles permanent que també és. Cal que, per si hagués de dir res, es trobi tècnicament a punt per garantir la comprensió de les paraules d'un poeta marcades a foc per la deglució, ja no de les paraules, sinó de l'ànima de tants altres poetes.

CREENÇA: Què hi ha de més atàvic, insondable i egoista que una creença? Ara que accelerem la nostra entrada en una època perillosa, necessitarem més que mai que els poetes nacionals tinguin creences èticament sostingudes i emparades amb el compromís i l'honestedat que els atorga la seva qualitat de servidors nacionals de l'ànima col·lectiva.

No fa pas tant el poeta Narcís Comadira va fer unes públiques declaracions de suport als «seus nois de Girona». Nois que es presentaven a unes eleccions amb una candidatura d'unitat popular. Jo d'això en dic creença.

OBSCURA: Caravaggio l'usa per qualificar la seva tècnica de jerarquització del ritme visual dels seus quadres. Comadira l'usa per tensar dialècticament els mons de la raó i els dels fantasmes. Llegiu, si no, el darrer dels seus textos que clou aquest volum.

FE: Calderón de la Barca, als seus *autos sacramentales*, ens recorda que allà on coincideixen l'església de la reforma i la de la contrareforma és en el triomf de la fe i, Comadira, reformador i contrareformador ell mateix de si mateix atorga el triomf de la fe a una llarga destil·lació de tradicions teològiques —per tant filosòfiques— on res d'allò metafísic s'escapa de la responsabilitat dels nostres actes.

CATALANS: «Is so hard to be a Catalan». Darrera rèplica de *L'hora dels adeus* de Narcís Comadira.

MANCAR: En determinades persones, la idea de carestia, de manca, esdevé una posició vital. És un mecanisme d'obligació i de conformació. És una forma de respiració ambigua que no saps mai si inspira o exhala, si afirma o



pregunta, si el cos desitja o refusa, si l'erotisme es vol fer paraula o carn.

En la persona Narcís Comadira això es produeix per una mena d'estranya modèstia, d'una mirada esbiaixada, acompanyada d'una arrelada seguretat. És allò que fa que els poetes se sentin prescindibles i necessaris. Només a ells podem tornar quan les paraules necessiten reconèixer el seu sentit. Ells, ell. El poeta Narcís Comadira treu la seva extraordinària dosi de coratge en reserva i ens regala les pàgines que segueixen.